

متن پرسش

جناب آقای استاد. سلام و عرض ادب. سوالی داشتم. بنده در روابط اجتماعی سعی می‌کنم خیلی ساده عمل کنم؛ به این معنا که مثلا کلمت را نمی‌پیچانم که افراد را گیج کنم یا مثلا نشان بدهم انسان فرهیخته ای هستم یا با عبارات بازی کنم تا مقصود خود را بگویم و سعی هم نمی‌کنم مثلا به بحث را به سمتی پیش ببرم که در نهایت به نفع خودم نتیجه گیری کنم و مثلا بگویم من هم که آدم آرامی هستم با این رفتار فلانی عصبانی شدم و قص علی هذا. دوستانی دارم که از این رفتارها دارند حالا اینکه در مورد خودشان اینگونه هستند را کاری ندارم و به خودشان مربوط است اما از این روش در مورد بنده نیز استفاده می‌کنند فرضا در به بحث این نتیجه را می‌گیرند و می‌گویند فلانی چرا تو مرا می‌کوبی. این برخورد در دیگران این ذهنیت را ایجاد می‌کند که آهان پس فلانی اینگونه است. لطفاً بنده را راهنمایی بفرمایید که اولاً آیا اینگونه رفتار صحیح است منظور همان نتیجه گیری به نفع خود. ضمن اینکه من فکر می‌کنم واقعا این طرز تفکر ذهن آدمی را همیشه درگیر می‌کند که دائماً چطور حرف بزند که ضرری نبیند. دوم آنکه در مورد دوستانم باید چه کنم. با سپاس از شما استاد ارجمند

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: ۱- انصاف آن است که انسان حق را بگوید و سخن خود را در لفافه نپیچاند
۲- با بقیه باید مدارا کرد و به موقع‌اش به آن‌ها تذکر داد. موفق باشید